

К 79/Д 87

120000868695

И Н Е Р Ш Е Н О

Н А З Д Р А В Е !

комедия в 3 действия

постановки

С Л А В И Ш К А Р О В

сценография

Н А Д Е Ж Д А М И Т Е В А

преведе от френски

ГЕОРГИ ПАНОВ

предсезонна премиера

28 октомври от 19 часа в театъра

сезон 1978 — 1979 година

49
2024

ПИЕР ШЕНО

е роден на 19 май 1935 г. в Париж. Дебютира през 1960 г. с текстове за шансони в „Театър в 10 часа“, по-известни от които са „Стълбата на Жакоб“, „Миролд Арзуи“ и др. Пише скетчове за телевизията, за много вариететни програми. Вече е написал няколко пиеси „Семейна гробница“, „Частен хотел“, „НАЗДРАВЕ“. Завършва една музикална комедия, музиката за която се композира от Жерар Калви.

— „НАЗДРАВЕ“ е моят първи сценичен дебют — казва авторът. — Като знаем трудностите, които възникват, когато поискаме да поставим едно ново произведение на сцената, спокойно може да се каже, че без Клод Сенвал, директор на „Театър Шан-з-елизе“, тази пиеса никога нямаше да види бял свят, следователно щеше да съществува и един автор — драматург по-малко. Докато пишех „Наздраве“, бях далеч от мисълта, че пиесата ще получи наградата „Тристан Бернар“ за 1976 г. на Дружеството на драматурзите и композиторите като най-добра пиеса за годината. Естествено, също така не подозирах, че пиша една роля за Бернар Блие и че неговата среща с образа на Людовик Меркур ще бъде едно събитие от онези, които понякога се случват в театъра за всеобща радост. Обкръжен от един състав на високо ниво, големият талант на Бернар Блие избликна и критиката бе единодушна да поздрави неговото превъплъщение. Искам да направя и едно признание — въпреки, че съм гледал пиесата вече десетки пъти, тя продължава да ме изненадва и да ме кара да се смея.

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

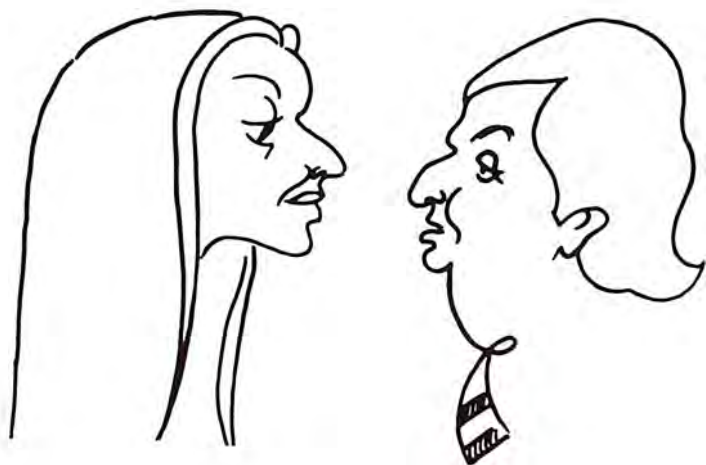
120000868695

КАК АЗ СРЕЩНАХ ПИЕР ШЕНО

Клод Сенвал

Миналата година тъкмо през най-големите юлски горещини, седнах към 9 часа вечерта, както често ми се случва, в моя кабинет обезкуражен и заобиколен от стотина ръкописи. Те не бяха лоши, но съвсем не бяха и изключителни. Обещаният от Ануи се беше забавил и аз бях стигнал вече почти до отчаяние. Може би малко преувеличавам, но никой не се чувства по-нещастен и по-безпомощен от един театрален директор без пиеса, без добър ръкопис, който държи в напрежение и който той харесва от първата до последната реплика и който представлява истинско съкровище. Парите не всякога идват сами.

Значи аз се намирах в точно обратното на това щастливо състояние, когато Пиер Шено влезе в моя кабинет. Как ли ме е намерил в лабиринтите на театъра, където по това време бях съвсем сам? Нито Пиер, нито аз бихме могли да си го обясним. Въпреки това той беше тук със своя ръкопис под мишница, стеснителен, скромнен, очарователен и гъвкав като някоя голяма котка от парижките покриви.

НАДЕЖДА МИТЕВА

СЛАВИ ШКАРОВ

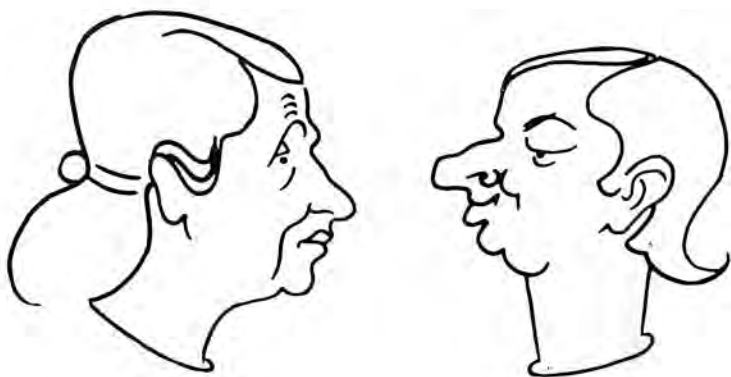
Някъде дълбоко в моята умора и скептицизъм (сега така ми се струва), усетих, че предстои нещо ново. Под износения, излъскан плат на костюма се криеше нещо.

„Бях автор на текстове за песни, след това пях, танцувах съм, от две години пиша. Вече се занимавам само с това. Много бих искал да бъде поставена моя пиеса“.

Духът на парижките улици, деликатност и спонтанност — всичко това се излъчваше от Пиер Шено. Аз вече инстинктивно почти бях прочел пиесата. Останал сам над ръкописа ми остана да се убедя в таланта му. Обадах му се същата вечер. „Първо трябва да работим и после ще поставя „Наздраве“. Доволен ли сте?“

„Да, аз бях сигурен“ — ми каза Пиер сериозно.

Ето щастливият случай с Пиер Шено.

Е Л Е Н А С Т Е Ф А Н О В А Н И К О Л А Й А Н Г Е Л О В
народна артистка

ДОМИНИК ЖАМЕ

Един роден драматург

Човек се смее до пръсване. Като за първа пиеса Пиер Шено доказва отличното владееие на конструкцията, на острата и точна, понякога жестока игра на думите, владееие на оригинална ситуация, които показват един роден драматически автор, понякога клонящ към Феидо, понякога клонящ към Ануи.

„Орор“, 12. 2. 1976

ФРАНСОА НУРСИЕ

Да, аз се смях

Една изпипана работа. . . В тази първа пиеса на един известен автор има голяма доза изисканост. Пиер Шено предизвиква нашия смях с цинизъм и същевременно с една добродушност, която карат деликатните да му простят неговите истински намерения.

„Фигаро“, 12. 2. 1976

РОБЕР КАНТЕР

Най-добрите възможности

От тази ситуация Пиер Шено е извадил най-добрите възможности, като изпитан специалист на водевила той изчерпва ситуацията докрай, неговият диалог е точен.

„Експрес“, 23. 2. 1976

ПИЕР МАРКАБРЮ

Щастливият автор Пиер Шено

Пиер Шено е един щастлив автор. Той е написал една добре вързана и добре изведена комедия, която ще върви по мед и масло. Човек се смее спонтанно, без препятствия и няма време да се запита на какво се смее. Нещо, което в този тип пиеси е сигурен белег за успех. Но нека не философствуваме. „Наздраве“ съвсем не ни тласка към метафизични разсъждения, това е чисто и просто една великолепна фарсова комедия, която е постигнала успеха си и която кара публиката цяла една вечер да се смее с го гърло.

„Франс соар“, 12. 2. 1976

РУМЯНА ТАШЕВА

ЛЮБОМИР МИРЧЕВ

ЛУИЗ, от двадесет години, след смъртта на първата жена на писателя Стефан Боасиер, негова преданна прислужница

Професор МИШЕЛ ГАРОН, прочут парижки лекар, хирург, чиито операции често се показват по телевизията, живее в апартамента над Боасиер

ЛЮДОВИК МЕРИКУР, финансист, винаги пред крах, което го кара да изглежда като преследван човек

ЛЮСИ МЕРИКУР, негова съпруга, дъщеря на първата жена на Боасиер, има вид на дребна буржоазка или провинциална благородничка

ВИВИАН БОАСИЕР, апетитна, пухкава жена, която знае как да хваща мъжете

Господин АТРОПО, типичен представител на погребално бюро, мрачен

АНДРЕ МАРЕШАЛ, млад финансов вълк, едър, облечен модно, човек чувствава, че е безпощаден

Намираме се в кабинета — с Стефан Боасиер. Когато действие е полунощ. . .

АЩИ ЛИЦА:

ЕЛЕНА СТЕФАНОВА
народна артистка

НИКОЛАЙ АНГЕЛОВ

АНГЕЛ АНГЕЛОВ
ЛЮБОМИР МИРЧЕВ

РУМЯНА ТАШЕВА
ЛЮДМИЛА ПЕТРОВА

ИВАНКА БЕНЧЕВА

СЕВДАЛИН ПОПОВ

ГЕОРГИ РАДОМИРОВ

лон на известния писател Сте-
го започва, частът е един след

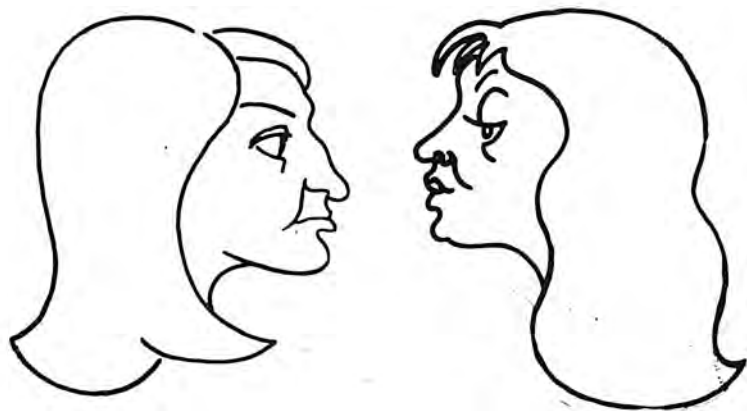
Чужденецът, пристигнал в България, не може да проумее непрактичната упоритост на някои български родители, които записват децата си в класове, където се учи френски. Защо френски? Ако искаш да напреднеш в техническите науки — учи немски.

Ако искаш и технически науки, и медицина, и физика, и всички модерни науки — учи английски.

Мига родителят, лъшка, въздиша, поглежда към детенцето и вдига рамене:

— Нека учи френски.

Може би на френски няма да прочетете най-последните технически новости, може би на френски няма да научите последните постижения на медицината, физиката, биохимията и сумати там супермодерни направления на науките. Но затова пък ще четете в оригинал великите френски поети и писатели. Затова пък детенцето ще чурулика на френски Марсилезата — тази мечта на обичайния свободата човек.

ИВАНКА БЕНЧЕВА

ЛЮДМИЛА ПЕТРОВА

Непрактично, другари, много непрактично. До болка непрактично, както казват някои поети. Ама какво да се прави, когато има толкова непрактични згълчета в необятната славянска душа.

Странна е тази любов на славянина към Франция и тази любов на Франция към славяните. Има нещо много човешко в нея, много голямо — по-силно от долларите, от лирите стерлинги и така стабилната напоследък западногерманска марка.

А колко е нестабилен френският франк? Солидният западногерманец го гледа с презрение — каквото народът, такава и монетата. Несигурна работа, нестабилна — не знаеш какви дяволи се крият във франка и във Франция. Какви са тия непрекъснати стачки, какъв е тоя непрекъснат рев за братство, равенство и свобода? За солидният притежател на здрава валута французите са цигани.

Солидният притежател иска да знае: ако днес вложи толкова и толкова марки в това или онова предприятие, след двадесет и пет години, три месеца и седем дни колко ще спечели? Точно, до пфенинг. А тия шантави французи се държат към парите ктто към нещо непотребно. За някакво перо на шапката, за някакви орхидеи на любимата ще изхарчат последната си стотинка и на другия ден ще ядат ряпа и дренки.

Как можеш да обясниш на неталантливия колко е талантив талантивият?

Всички гледахме Жилберт Беко. Гледах го и във Франция, гледах го и у нас. То бива да си талантив, но това беше някакав вулкан, това беше лава от обич и талант. Който течаха от този прекрасен актьор и певец. Забелязахте ли как се радваше Беко, как се радваше неговият партньор с бомбето и цигулката от това, че са на сцената, от това, че са толкова талантиви и пръскат своя талант? Та тия хора биха платили, за да им се разреши да играят.

Аз срещнах гамръници граждани, които казаха:

— Оня ли? Та той беше пиян.

Това е положението. Пиян бил, затова подскачал по сцената. Не защото е талантив, не защото ври от енергии и любов. . .

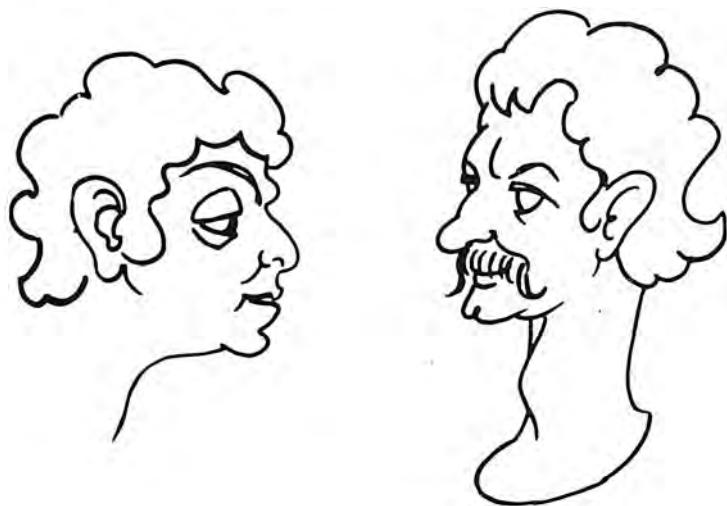
И както не можеш да обясниш на такъв дръвник, че Беко е талантлив, така не можеш да обясниш и на западногерманците разликата между „Марсилезата“ и прусашките мащове..

И с „Марсилезата“, и с немските маршове войници са отивали на смърт. Но с „Марсилезата“ отиваш на смърт заради свободата, а с прусашките маршове — да заробиш, да унищожиш свободата.

А защо, моля ви се, дебелите чужденки се обличат именно по последна парижка мода? Хайде де — обяснете!

Защото и те инстинктивно чувствуват, че колкото и да презират французина, именно у французина има онова нещо, което го няма у тях, искрицата от божественото, искрица от неповторимото.

И отиваш в някакъв европейски град, и зяпваш. Цял град, всички момичета като войници, облечени по последна парижка мода. Всички до един. Или с мини-жуп, или с мак си. Без никакви отклонения. И си мислят горките, и си шепнат наум:

СЕВДАЛИН ПОПОВ

АНГЕЛ АНГЕЛОВ

— Май че сме вече като французойките, а?
Да имате да вземате!

Може би Париж е единственият град в света, където никой не се интересува от последната парижка мода. Всеки си ходи, както си знае — една с роклята на баба си, друга с тази на майка си, а трета — някакво сложно съчетание между дрехи на космонавтка и човекоядка. Мислили момичетата, гледали душата си, гледали лицето си, гледали тялото си и такива дрехи си сложили, че именно на тялото, на лицето и на душата им да отиват. И понеже няма едно и също лице, едно и също тяло и една и съща душа — получила се е именно тази неповторимост на французойката, която дебелините, облечени по „последна парижка мода“, не могат да достигнат, та ако ще да се съдерат напреки.

ГЕОРГИ РАДОМИРОВ

И усмихнати хора бе, другари! Такива лица на усмихнати момичета! Уж нищо си няма горкото — едно телце към трийсет кило — ама то звънги от женственост, от нежност, от любов към хората, към слънцето, към красотата. И затова именно тук се родиха импресионистите — как няма да станеш Реноар, като гледаш тези момичета, които са едновременно и деца, и момичета, и жени. Седят голите момичета на Реноар и те гледат в очите и от тях се излъчва сто пъти по-голяма чистота от целомъдрено облечените бюргерски мадами.

Нещо сходно, много сходно има между славянина и французина. Тук няма черни, няма бели, няма жълти, няма зелени. Всички са хора, всички са равни. Никой не те пита какъв си. Явно — ти си човек. Това е достатъчно.

Моля да не бъда разбран криво.

Знам, че Франция е родината на Тиер, на Лавал и Петен. Ако трябва да си говорим честно, никак не споделям възторга на много французи от Наполеон. Хиляди пъти предпочитам да съм с Касий и Брут, отколкото с Цезар.

Знам също така, че Франция е страната на класическия рентиер, който до смърт се бои от всякакви революции. Та нали политическите сътресения водят до девалвации, инфлации — така страшни за еснафа — рентиер?

Но аз съм фейлетонист. И когато трябва да пиша за един човек лошо или добро, преценявам — колко процента е доброто и колко лошото.

А Франция, въпреки всички тиеровци и лаваловци, въпреки всички еснафи — рентиери, е останала в моето съзнание като страна на революцията. Страна, в която работници и интелектуалци водят ежедневна борба под лозунга: „Държавата за човека, а не човекът за държавата“. И ако тази държава се опита да отнеме свободите им — те, работниците и интелектуалците, се вдигат.

И отива по дяволите икономиката на страната, и спира метрото, и вестниците не излизат, и влаковете не вървят, а еснафът — рентиер трака със зъби — какво става с моите влогове?

Но истинският французин е горд. Защото е отстоявал най-важното — свободата си.

И затова — нека не ни се сърдят, че сърцето ни влече към Франция. Човек обича тези, които го обичат и го считат за човек.

А Франция беше единствената западна страна, където не изкривиха уста, когато научиха, че съм българин.

Васил ЦОНЕВ — „Франция“ —
фейлетонен пътеник
(Печата се със съкращения)

представлението се води от
ДЕНКА ПОПИЛИЕВА

текста следи
ГИНКА ЦАНКОВА

технически сътрудници

Художник-изпълнители — Виктор Христов и Христо Лука-
нов. Зав. техн. и проектантско бюро — Петър Гузелски. Ръ-
ководител организация и реклама — Надежда Ванева. Ръ-
ководители художествено осветление — Георги Харалам-
пиев и Димитър Ников. Звуково оформление — Цвятко
Ячев. Театър-майстори — Кънчо Начев и Здравко Владими-
ров. Тапицерско ателие — Йордан Петров. Завеждащ теат-
рален реквизит — Васил Сапунджиев. Шивашко ателие —
Стефка Божанова, Драган Христакиев. Железарско ателие
— Георги Петков. Дърводелско ателие — Нено Ненов. Грим
и перуки — Станой Станоев, Гинка Ангелова. Завеждащ
театрален гардероб — Ваня Тодорова

Материали и редакция на програмата
ЛИТЕРАТУРНОТО БЮРО
при театъра

Дружеските шаржове са нарисувани
от артиста АНДРЕЙ МЕДНИКАРОВ

Оформление
ДИМИТЪР ГИЛЕВ